

nosti. Stížnost ví, že Karel G. vydělá si průměrně měsíčně 800 Kč, což podle jejího názoru dostačuje k uhájení existence, takže není třeba, aby mu byla udělena žádaná dispense.

Vytýká-li stížnost, že závěr, k němuž úřad dospěl, je nesprávný, brojí proti hodnocení rozhodujícího úřadu. Nss, jsa zásadně vázán skutkovou podstatou nař. rozhodnutí (§ 6 zák. o ss), není v důsledku této zásady povolán samostatně hodnotiti výsledky průvodního řízení provedeného úřady správními a nemůže je tedy přezkoumati věcně. Jeví se tedy tato námitka stížnosti nepřipustnou.

Konečně je zákonným předpokladem pro udělení dispense skutečnost, že žadatel vykáže se nejméně pětiletou činností v jednom nebo více zaměstnáních, uvedených v § 13 a) odst. 6 živn. řádu.

Žalovaný úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že předpoklad ten je splněn, ježto G. »byl déle než 5 roků zaměstnán co prodavač v konsumním spolku »Budoucnost«, tedy v povolání obchodnětržebním, které není podrobena předpisům řádu živnostenského«. Stížnost připouští, že G. byl v jmenovaném podniku více než pět let zaměstnán, leč nikoli po celou dobu jako příručí, nýbrž v určitých obdobích jako skladník. Z toho vyvozuje, že okolnost, uvedená v nař. rozhodnutí, že totiž G. byl po 5 let prodavačem, není prokázána, a dále, že jediné takováto činnost mohla býti jakožto obdobná činnosti obchodní započítána do pětiletí v cit. zákonném ustanovení požadovaném, kdežto doba, po kterou byl G. skladníkem, nemůže padati na váhu.

Také tato námitka není způsobilá, aby dokazovala nezákonnost nař. rozhodnutí. Podle opětovně cit. ustanovení živn. řádu může býti dispens udělena, »byl-li uchazeč v dotyčných zaměstnáních (t. j. v zaměstnáních v cit. ustanovení prve uvedených, k nimž nepopřené patří i ono, v němž G. pracoval) nejméně po pět let činným«. Zákon tedy nevyžaduje určitou kvalifikaci prací uchazečem v takovémto zaměstnání konaných, nýbrž jen tolik, aby vykázána byla činnost v určitých kategoriích, jež sám označuje za obchodnětržební zaměstnání. Pak ovšem nezáleží na tom, jakého druhu práce uchazeč o dispens v takovémto podniku konal, nýbrž jen na tom, že byl v něm zaměstnán. Proto je okolnost, zda byl G. v konsumním spolku »Budoucnost« prodavačem či skladníkem s hlediska § 13 a) odst. 6 živn. řádu nerozhodnou, a nelze shledati ani podstatnou vadu řízení v tom, že žal. úřad dotyčné zaměstnání G.-ovo označil jako »prodavače«, nerozeznává a nevyšetřiv, zda G. snad v určitých obdobích byl činným jako skladník.

Č. 9984.

Živnostenské právo: * Není vadou řízení, jestliže živn. úřad udělil hostinskou koncesi, aniž se obec, které byla dána příležitost k vyjádření, o žádosti v přiměřené době vyslovila.

(Nález ze dne 28. června 1932 č. 10.535.)

V ě c: Společenstvo hostinských a kavárníků v soudním okrese H.-ském proti zemskému úřadu v Brně o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 10. října 1929 udělil okresní úřad v Hodoníně družstvu ke zřízení tělocvičny pro tělocvičnou jednotu »Sokol« v Č. koncesi hostinskou a výčepnickou pro sokolovnu v Č. Odvolání stěžujícím si společenstvem z toho podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto s odůvodněním, že poměry, k nimž podle § 18 živn. ř. přihlížeti dlužno, nejsou udělení této koncese na překážku.

Stížnost — — — — vytýká, že nař. rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno a zakládá se na vadném řízení.

Stěžující si společenstvo po této stránce poukazuje k tomu, že ve spisech není založeno vyjádření obce o podané žádosti za udělení koncese. V této skutečnosti nějakou podstatnou vadu řízení v daném případě spatřovati nelze.

Podle ustanovení § 18 odst. 4 živn. ř. má živn. úřad před udělením koncese vyslechnouti obec, v níž má míti žádaná živnost své stanoviště. Účelem tohoto předpisu není vázati živn. úřad, jakým způsobem a jakou formou má konati šetření o okolnostech směřovatých pro rozhodnutí o žádosti za koncesi, nýbrž účelem jeho je vyhraditi obci právo zaujmouti k takové žádosti stanovisko, své zájmy při tom zjistiti a je hájiti. Obci musí býti proto ponecháno, zdali a jakým způsobem chce tohoto práva užití. Nepoužije-li obec tohoto práva a nepodá-li vyjádření o žádosti za koncesi hostinskou a výčepnickou, nebrání toto opomenutí živn. úřadu, aby o žádosti rozhodl. Živn. úřad není ani oprávněn ani povinen, aby obec k výkonu tohoto práva přinutil (srovn. Budw. A 9425/1913).

V daném případě je ze správních spisů patrné, že okresní úřad výměrem z 30. srpna 1929 vybídl obecní radu v Č., aby po slyšení obecního zastupitelstva se o žádosti vyjádřila. Mezi odesláním tohoto vyzvání obci (3./9. 1929) a rozhodnutím prvé stolice uplynula dostatečně dlouhá doba (5 neděl), že úřad mohl míti za to, že obec na podání svého vyjádření neklade váhu, pročež mohl přikročiti k rozhodnutí. Proto nelze v tom, že živn. úřad udělil žádanou koncesi, aniž se byla obec o žádosti vyslovila, shledati vadu řízení. — — — — —

Č. 9985.

Š k o l s t v í: Můž e s e š k o l n í p a t r o n v z d á t i p a t r o n á t u p o d m í n ě č n ě?

(Nález ze dne 30. června 1932 č. 18.166/31.)

V ě c: Gabriela F. v T. (adv. Dr. Hynek Bulín z Brna) proti ministerstvu školství a národní osvěty o školní patronát.

V ý r o k: N a ř. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: Výměrem ze 17. dubna 1916 vzala zšr mor. ve smyslu § 39 zák. č. 17/1870 z. z. na vědomí oznámení Hugona F., majitele panství